

ΔΙΔΩ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΗΛΕΚΤΡΑ

Η Ηλέκτρα Αποστόλου γεννήθηκε το 1912 και από νεαρή ηλικία οργανώθηκε στο ΚΚΕ. Το 1934 συμμετείχε στο Αντιπολεμικό και Αντιφασιστικό Συνέδριο Γυναικών που έγινε στο Παρίσι και το 1935 πήρε μέρος στο 6ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς Νέων. Στη διάρκεια της δικτατορίας Μεταξά συνελήφθη ως κομμουνίστρια και κρατήθηκε δύο χρόνια στις γυναικείες φυλακές Αβέρωφ όπου βασανίστηκε επανειλημμένα. Όταν αποφυλακίστηκε, πέρασε στην παρανομία και έγινε γραμματέας του Γραφείου της ΟΚΝΕ Μακεδονίας-Θράκης. Το 1939 συνελήφθη και πάλι και εξορίστηκε στην Ανάφη. Λίγο πριν από τη μεταγωγή της στο νησί, γέννησε την κόρη της Αγνή. Η έναρξη της Κατοχής τη βρήκε στην εξορία. Τον Σεπτέμβρη του 1942, ενώ βρισκόταν στο Τμήμα Μεταγωγών Αθηνών, παρέδωσε σε φιλική οικογένεια την τρίχρονη κόρη της κι έπειτα κατόρθωσε να αποδράσει. Πέρασε πάλι στην παρανομία και εντάχθηκε στην εθνικοαπελευθερωτική, φεμινιστική οργάνωση Λεύτερη Νέα. Έγινε υπεύθυνη για την ομάδα που συνέτασσε και διακινούσε το έντυπο προπαγανδιστικό υλικό στην κατοχική Αθήνα. Στις 25 Ιουλίου του 1944 συνελήφθη από την Γεστάπο. Το πρωί της 26ης Ιουλίου 1944 το πτώμα της μεταφέρθηκε στο νεκροτομείο. Η ιατροδικαστική έκθεση πιστοποίησε ότι το σώμα της έφερε εγκαύματα, είχε υποστεί φρικτές παραμορφώσεις και κακοποιήσεις σε διάφορα όργανα.

Την ιστορία της φίλης της, Ηλέκτρας, η Διδώ Σωτηρίου την έγραψε το 1961

Αποσπάσματα από το βιβλίο:

(Η αρχή του βιβλίου)

Εκείνο το αυγουστιάτικο πρωινό του 1942 οι κρατούμενοι στο Τμήμα Μεταγωγών σταμάτησαν το σουλάτσο κι έβαλαν αυτί. Άκουγαν καλά; Ή μήπως έπαθαν παράκρουση από την πείνα; Ένα χαρούμενο παιδικό γέλιο βγαίνει από το σκοτεινό κελί των κρατουμένων γυναικών. Παιδικό γέλιο σ' έναν τάφο;

Μερικοί κατάφεραν να ρίξουν στα κλεφτά λίγες ματιές και τα πρόσωπα τους, που η πείνα τα έκανε να μοιάζουν με φοβερές μάσκες, χαμογέλασαν. Είδαν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, ως τριω χρονών να παίζει με τη μάνα του.

-Α μπε μπα μπλον! Του κι θε μπλον! Εγώ μαμά θα τα βγάλω, εγώ! Αλλιώς δεν παίζω.

.....

Οι κατακτητές και οι πουλημένοι κυβερνήτες τα χάνουν. Πως ζωντάνεψαν οι νεκροί; Πού βρήκαν αυτό το σθένος; Πώς ενώθηκαν έτσι σαν ένας άνθρωπος; «Την ενότητα χτυπήστε, την ενότητα», διατάζει ο κατακτητής. Προσπαθούν οι κουίσλινγκς. Φτάνουν να υποσχεθούν ογδόντα δράμια ψωμί σε ορισμένους κλάδους. Αποτυχαίνουν. «Ή όλοι ψωμί ή κανείς!». Αρχίζει η τρομοκρατία. Πιάνουν υπαλλήλους και τους παραπέμπουν σε στρατοδικεία. Ψηφίζουν νόμο που προβλέπει ποινή θανάτου για τους απεργούς. Αποτυχαίνουν πάλι. Οι υπάλληλοι απαντούν σαν ένας άνθρωπος

«Σκοτώστε μας!». Οκτώ μέρες χαλάει ο κόσμος με τις κλαδικές απεργίες. Προετοιμάζεται η μεγάλη μάχη που θα παραλύσει ολόκληρη την κρατική μηχανή: Η παν-υπαλληλική απεργία του 1942.

.....

Η Ηλέκτρα μιλάει με τις φίλες της για τις προοπτικές που ξανοίγονται. Ανασκοπούν την πορεία των αγώνων από το 1933, όταν άρχισαν να προειδοποιούν τον ελληνικό λαό για τον κίνδυνο του φασισμού. Κανείς σχεδόν δεν ήθελε να το πιστέψει. «Προπαγάνδες» έλεγαν. «Η Ελλάδα δεν τα γουστάρει τέτοια σκέρτσα»... «Άι παράτα μας μ' αυτόν τον φασισμό» είπε μια μέρα στην Ηλέκτρα μια φτωχιά, αγράμματη νοικοκυρά. «Τες μας καλύτερα τί να μαγειρέψουμε, να γεμίσουμε τα στομάχια των παιδιών μας που πεινούνε».

.....

Το καλαντάρι γράφει 8 Σεπτεμβρίου του 1942. Σωθήκανε τα ψέματα. Σήμερα η Ηλέκτρα πρέπει να δώσει το παιδί της, για να " ναι ελεύθερη να δραπετέψει. Το παιδί ξέρει πως θ' αποχωριστεί τη μάνα του κι είναι ανήσυχο. Στριφογυρνά στην αγκαλιά της, τη φιλάει, αποζητά το χάδι της. Η Ηλέκτρα προσπαθεί να το προετοιμάσει ψυχολογικά. Μα κείνο είναι νευρικό, νιώθει σα να "χασε τη σκεπή πάνω απ" το κεφάλι του. Όλο μουρμουρίζει «Μαμά!» κι ύστερα βουρκώνουν τα ματάκια του και σωπαίνει.

Έλα, μπρος να παίξουμε, Αγνή. Όμως θα τα φυλάξεις εσύ τώρα, να το ξέρεις. Ζαβολιές δε θέλω...

Δεν πρόλαβε ν' αρχίσει το παιχνίδι. Τη φωνάζουν για επισκεπτήριο. Ένας κόμπος δένεται στο λαιμό της Ηλέκτρας και δεν την αφήνει ν' ανασάνει. Σφίγγει θερμά το παιδί της, το φιλάει στα μάτια, στα μαλλιά, στα χέρια. Ύστερα σηκώνεται αποφασιστικά. Είναι σαστισμένη μα δεν το δείχνει.

Πάμε Αγνούλα αγάπη μου. Ήρθαν να σε πάρουν καλοί φίλοι. Κοντά τους θα τρωσ ψωμάκι. Θα σ" αγοράσουν και την κουκλίτσα που θέλεις....

.....

«Δεν παίζουμε τις κουμπάρες» έλεγε. «Γράφουμε την ιστορία του τόπου μας, πασχίζουμε να χαρίσουμε καλύτερη ζωή στο λαό μας. Αν μπρος σ" αυτόν τον σκοπό η ζωή και η ευτυχία η δική μας δε λογαριάζονται, η ζωή και η προκοπή του λαού και των οργανωτών του είναι ό,τι πιο πολύτιμο έχουμε».

Γι "αυτόν τον λόγο ήταν αμείλικτη, πρώτα με τον εαυτό της. Τα λάθη της ήθελε να τα συζητάει, ήταν η πρώτη που τα "βλεπε και τα φανέρωνε, ακόμα κι όταν δεν τα είχαν αντιληφθεί οι άλλοι. Πίστευε στην αυτοκριτική, δεν τη θεωρούσε θεατρική παράσταση για τη δημιουργία εντυπώσεων. Αυτό το ήθος το διατηρεί και προς τα πάνω και προς τα κάτω.

.....

Η πόρτα ανοίγει ξανά. Δυο άντρες κουβαλούν συρματοσχοινα, φάλαγγες, τροχαλίες, μαστίγια, βούνευρα, κεριά κι έναν κουβά με νερό.

Ετοιμάσου, κοντοζυγώνει η ανάκριση! της λέει ο ένας. Ξαναφεύγουν. Η Ηλέκτρα κοιτάζει τα σύνεργα. Τούτη τη σαδιστική γκάμα του τρόμου την ξέρει. Έκαναν λάθος όμως στην πόρτα. Για τη δική της δεν πρόκειται ν " ανακαλύψουνε κλειδί. Θα παραδώσει στα χέρια τους ένα άδειο κορμί να το βασανίζουν. Εκείνη θα στέκει πλάι, απτόητη, αγέρωχη, ατσαλένια. Όταν την καίνε, δεν θα καίγεται, όταν την τρυπούν δεν θα τρυπιέται, όταν τη μαστιγώνουν, όταν της ξεριζώνουν τα νύχια και τα μαλλιά, εκείνης η καρδιά θα τραγουδάει, η σκέψη της θα" ναι στη νίκη, στις γενιές που θα ζήσουνε ξέγνοιαστα σ" έναν κόσμο δίχως βαρβαρότητα....

Από: toperiodiko.gr